

ISTORIA ROMÂNIEI ȘI MILENARA EI BOGĂȚIE CULTURALĂ ȘI SPIRITUALĂ

Maria-Luminita Rollé, prof.univ. dr.

Universitatea din Edinburgh, Academic Consultant in European Mythology

În Europa de Vest nu se cunoaște istoria României și cei care o vizitează acum văd sărăcia materială de astăzi, și nicidecum milenara ei bogăție culturală și spirituală. În plus, propaganda maghiară din SUA se bazează pe milioanele de dolari ale lui Soros, care finanțează edituri și opinii la București, în timp ce în Elveția am auzit de la un doctor în istorie (la Geneva, în iunie 1999) că Transilvania a apărut în secolul al XIII-lea și de la un ambasador francez în România (la Lausanne, în noiembrie 1998) că poporul român a dispărut timp de 1000 de ani ca să reapară, ca prin miracol, în secolul al XIV-lea!

Cu toate acestea, nimeni nu menționează că cea mai veche scriere din Europa a fost atestată arheologic în a. 1961, tot în Transilvania, în satul Tărtăria, pe râul Someș, în județul Alba, de către profesorul Nicolae Vlăssă, de la Universitatea din Cluj. În afară de România, Tăblițele de la Tărtăria, datate 4700 î.Hr., au făcut ocolul lumii anglo-saxone (Colin Renfrew, Marija Gimbutas) și au creat dezbateri aprinse pe tot globul. Deși românii știau să scrie acum 7000 de ani, acest detaliu esențial nu este nici în ziua de azi, după mai mult de 40 de ani, cunoscut publicului românesc și nu apare în manualele de istorie.

Ce ne spun specialiștii din România? În a. 1998 s-a publicat „Istoria României” (Editura Enciclopedică, București) de către un colectiv academic sub conducerea unei „autorități în materie”, prof. dr. Mihai Bărbulescu, culmea culmilor, de la aceeași Universitate (din Cluj), care nu spune că profesorul Vlăssă a descoperit Tăblițele. La pagina 15 a acestui impresionant volum, Tăblițele de la Tărtăria sunt menționate cu semnul întrebării într-o foarte scurtă frază, fără nici un comentariu: „Într-o groapă de cult de la Tărtăria, s-au găsit (...) trei tablete de lut acoperite cu semne incizate (scriere?), cu analogii în Mesopotamia”.

Dar Dl prof. Bărbulescu nu-și aduce aminte oare că scrierea proto-sumeriană apare cu 1000 de ani mai târziu și că cea cicladică, proto-greacă, după 3000 de ani? El a uitat că metalurgia în Europa apare tot în Transilvania, în jur de 3500 î.Hr.? Că tracii sunt primul mare popor indo-european, care intră în Europa tot în jur de 3500 î.Hr., cu mai mult de două milenii înainte ca celții, etruscii, romanii, germanii, sau slavii să apară pe harta Europei? Și că tracii ocupau tot teritoriul

între Munții Ural și Tatra de la est la vest și de la Marea Baltică la Dunăre și Marea Neagră de la nord la sud?

De asemenea, și în același context, nici un specialist în istoria României nu atrage atenția asupra altui „*detaliu*” primordial, și anume că limba traco-dacică este cu mii de ani anterioară latinei (care apare abia în secolul al VI-lea î.Hr.) și că, în consecință, limba română nu se trage din latină, pentru că, deși sunt din aceeași familie, există istoric înaintea latinei, deci este o limbă proto-latină.

Latina se formează din etruscă și greacă, care, deși amândouă indo-europene, sunt scrise cu un alfabet fenician, răspândit în lumea mediterană a epocii. În plus, etruscii ei înșiși erau o bransă a celților, coborâți în sudul Alpilor în jur de 1200 î.Hr. La rândul lor, celții erau o bransă a tracilor, care migrau spre vestul Europei, și erau numiți ca atare, adică traco-iliri până în secolul al VI-lea î.Hr., când se deplasează din Noricum (Austria) spre Alpii elvețieni, unde se numesc helveți.

Atâtea detalii ignorate despre originea, continuitatea, și însăși existența poporului român dau de gândit. Cine schimbă și interpretează istoria României? În mozaicul de limbi și popoare de pe harta Europei, singurii care au o continuitate de 9000 de ani pe același teritoriu, și o scriere de 7000 de ani, sunt românii de azi. Transilvania nu a fost maghiară și nici nu putea fi când strămosii maghiarilor de azi locuiau în nordul Mongoliei, sursă turco-finică nu numai a ungarilor, dar și a bulgarilor (care năvălesc în România și în teritoriile Bizantine din sudul Dunării în secolul al VI-lea), a turcilor și a finlandezilor din zilele noastre. Hunii pătrund în Europa până la Paris, Roma și Constantinopole sub Atila în secolul al V-lea, dar se retrag spre Ural până în secolul al IX-lea, când năvălesc din nou în Panonia, teritoriu populat la acea dată de daci liberi (80%) amestecați cu slavi (20%).

Poporul și limba dacă sunt, deci, cu mult mai vechi decât poporul roman și limba latină, dar cele două limbi erau foarte asemănătoare și, de aceea, asimilarea s-a făcut atât de repede, în câteva secole. Ovidiu, poet roman exilat la Tomis pe malul Mării Negre, nu numai că a învățat limba dacă imediat, dar în șase luni scria deja versuri în limba lui Zalmolxis! Invadarea Daciei, de fapt a unui coridor spre Munții Apuseni, a avut ca scop cele 14 care cu aur, pe care Împăratul Traian (de origine iberică) le-a dus la Roma ca să refacă tezaurul golit al Imperiului. Peste mai mult de 1000 de ani, după căderea Constantinopolului sub turci în a. 1453, tributul plătit sultanilor otomani va fi tot în aur, în formă de „*techini*”. Și tot în aur se plătesc în ziua de astăzi anumite interese în România, după ce tezaurul național de 80 tone-aur a fost vândut la licitație în Zürich și cumpărat de Banca Angliei.

Cele 14, nu care romane ci milioane de români din afara României, înțeleg și simt acum, mai bine ca niciodată, sensul versurilor transilvane „*Munții noștri aur poartă, Noi cerșim din poartă-n poartă*”!

În aceeași ordine de idei, Imperiul Bizantin, care a durat mai mult de 1000 de ani (330-1453), în timp ce Europa de Vest dormea sub jugul Bisericii Romane și a analfabetismului, este complet necunoscut pe aceste meleaguri. Cultura și civilizația europeană și-au mutat centrul de la Roma la Constantinopole în a. 330, când Bizanțul devine capitala Imperiului Roman. Deși se studiază istoria și limba Greciei antice, Imperiul Bizantin este nu numai complet ignorat în istoria Europei, dar chiar considerat „*barbar*” și „*incult*”. Nici un istoric elvețian nu a fost capabil să-mi dea un singur nume de scriitor Bizantin, nici măcar Ana Comnena!

Nimeni nu cunoaște aici cultura și civilizația Bizantină, religia ortodoxă („*ortodox*” este în limbile occidentale un termen peiorativ), și cu atât mai puțin istoria și tradiția română. Faptul, esențial, că analfabetismul nu exista în Bizanț, dar exista în Europa de Vest în aceeași perioadă, este și mai necunoscut. Academiiile „*păgâne*” (socractice, pitagorice, orfice, druidice, etc.) au fost toate închise în secolul VI, iar când în cele din urmă universitățile au început să apară în Occident în secolul XIII (Oxford, Cambridge, Padova), ele erau controlate de Biserica Romană și studiau teologia. Numai călugării și clericii știau carte, se îmbogățeau prin exproprierea de pământuri în favoarea mănăstirilor, și luau puterea în toate țările vestice, prin misionarism și prozelitism la început (prin teroare și Inchiziție mai târziu), până în secolul XI, când ultimul ținut liber, al vikingilor din Scandinavia, cade sub puterea Romei Papale.

Renașterea italiană apare ca o consecință clară și directă a căderii Constantinopolului (1453), cu emigrarea în masă a savanților Bizantini către Italia. De exemplu, numai Cosimo de Medici primește 5000 de savanți exilați din Bizanț într-un singur an la Florența, acolo unde în curând vor scrie Petrarca, Dante și Boccaccio, și unde vor picta Michelangelo și Leonardo da Vinci.

Între timp, cultura Bizantină este păstrată și cultivată în țările Române (de exemplu la Putna), care nu numai că își păstrează autonomia față de Imperiul Otoman, plătind-o în aur – ca de obicei –, dar voievozii români trimit anual aur în Grecia pentru a susține mănăstirile ortodoxe (de exemplu la Muntele Athos).

În Occident, o scurtă istorie a României apare în 1943, scrisă de Mircea Eliade în engleză la Lisabona și publicată la Madrid („*The Romanians, a Concise History*”, Stylos, Madrid, 1943), și republicată peste alți 50 de ani în România („*The Romanians, a Concise History*”, Roza Vânturilor, București, 1992).

În timp ce prima istorie serioasă a Bizanțului apare, tot în engleză, de abia în a. 1988 (Lord John Julius Norwich. „*A Short History of Byzantium*”, Penguin Books, London, 1988, 1991, 1995, 1997). Cu toată bunăvoința lui de a reabilita „*misterioasa*” istorie a uitatului Imperiu Bizantin, din nefericire nici măcar Lord John Julius, de la Universitatea din Oxford, n-a avut acces la texte Bizantine, pentru simplul motiv că nu știa greaca, nici veche nici nouă.

În final, se pune întrebarea de ce nouă milenii, atestate arheologic, de civilizație neîntreruptă pe teritoriul României sunt ignorate nu numai în Europa de Vest, dar și în România? Cu ce se ocupă istoricii români? Și reprezentanții României peste hotare? Cine promovează cultura milenară a României? În a. 1996, când am fost la București pentru a face cercetări în mitologia tracică la Academia Română, spre uimirea mea, mi s-a pus întrebarea de ce mă interesează tracii și dacii, când acesta era subiectul de predilecție a lui Ceaușescu, fapt pentru care subiectul trebuie acum total ignorat. La rândul meu, mă întreb ce contează 50 de ani de comunism în comparație cu cele 9 milenii de istorie românească?